

ЧЕРВЕНЬ 1967

ГО ТУИСЬ

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HUTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,

ст. пл. Світлана Луцька,

ст. пл. Іриней Юрчук

Адреса Редакції:

LESIA HRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A

New York 10009, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина

на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.

New York 10003, N. Y.

140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Оксани Борис

З М І С Т :

Зелені Свята	2
Сестричка Ліда:	
Із хроніки новацького табору	
на „Новому Соколі”	3
Сестричка Надя: Малий вершник	7
Див на новацькому Дні Весни	12
Записник Марка	13
Сестричка Леся: Листи від мавок	14
Новацький аркан	17
Що пише Мишка-Гризикнижка?	18

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” В ЗДА Й КАНАДІ — 3.00 ДОЛЯРИ.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Вуйко Смок з Чикаго, склав, як звичайно, одного доляра на писанку „Готуйсеві”. Вуйко Слон з Помаранчівки склав десять доларів. „Готуйсь дуже щиро дякує усім!

Ваш

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (127)

Червень

1967

Мал. Тая Гасцька

Радійте всі! Вакацій час!
„Готуйсь” жде дописів від Вас!

Щоб кожен наш читач пізнав,
Хто, як та де таборував.

Бажання шле „Готуйсь” для всіх:
Багато сонця, сміху, вітх!

Мал. Оксана Борио

У Божий день, в Зелені Свята
Згадайте знову, новачата,
Що день той поминок по тих,
Хто для добра, для правд святих
Умів боротись до загину,
Емів боронити Україну.

З відваги їх, із їх могил —
Набрать новацтву треба сил!

ІЗ ХРОНІКИ НОВАЦЬКОГО ТАБОРУ НА „НОВОМУ СОКОЛІ” БІЛЯ БОФФАЛО

Цю хроніку провадила заступниця команданта табору, сестричка Ліда. Як бочите, вона писала її віршем. Тут містимо кілька цікавіших уривків.

Табір називався „Юні каменярі” на честь Івана Франка. Як знаємо, Іван Франко написав такий славний вірш-поему „Каменярі”.

ПІСНЯ ТАБОРУ „ЮНІ КАМЕНЯРІ”

(Співати на мелодію „Не сміє бути в нас страху”)

Ставаймо друзі всі разом,
Ми йдем до перемоги,
Бо юні ми Каменярі,
Не знаємо тривоги!

Розіб'ємо скалу тверду,
Гранітнії пороги,
Бо юні ми Каменярі,
Не знаємо тривоги.

Для України ми дамо
Життя для перемоги,
Бо юні ми Каменярі,
Не знаємо тривоги.

Засяє сонце в небесах
І прапор перемоги,
Бо юні ми Каменярі,
Не знаємо тривоги.

~~~~~
Два „найстарші” „Юні каменярі”, сини сестрички Ліди, що написала цю хроніку.

ХТО ТАБОРУВАВ ТОГО РОКУ НА „СОКОЛІ”?

Ці маленькі „Зайченята”
Залишили Маму й Тата.
Е таборі тепер чемненько
Забавляються гарненько.

І „Лисички” тут хвостаті,
Що вночі не хочуть спати,
Що на збірку добігають,
Викрут добрий всюди мають.

Є бо в нас і „Вовченята”,
Замкнена завжди в них хата.

В нічку двері зачиняють
І на барабані грають.

Наші „Ослики” вухаті
Ходять радо пелехаті,
Вибігають ранком швидко,
Добрі є у них „копитка”!

А „Ведмедики” маленькі
Люблять страви солоденькі,
Хоч папері розкидають,
Дуже чисту хатку мають!

ПРИЗД У ТАБІР

Надійшло вже тепле літо,
Зацвіло у полі жито,
Пражить сонце в небесах,
А на „Соколі” в таборі,
Мов в мурашиній коморі,
Крик і гамір — що аж жах!

Хлопці йдуть із валізками,
З ними Мама з подушками,
Тато з ліжком на плечах.
Час настав таборування,
Може в декого й „страждання”,
Неодин попав у страх!

Вітер сильний там зірвався,
Командант десь тут узявся,
Всіх спрямовує в барак.
Братчик хлопцям помагає,
Інший в холодку куняє,
Поспішає той, мов... рак.

Годин кілька проминуло,
З лісу холодом подуло,
В однострій вдягнулись всі,
З юнаками привітались,
Про здоров'я розпитались,
Як зустрілись на горі.

Всі рядами поставали,
Три рази „Готуйсь” гукали,
Вгору знялись прапори.
Тоді „розхід”! — „Всі в долину!”
Кликнув братчик. В цю хвилину
Всі розбіглись із гори.

Надійшло тоді зітхання,
Плач, а то й гірке ридання:
Час прощатися настав.
Командант з’явився в пору,
Глянув і кругом і вгору
І такі слова сказав:

— Час настав вже, новачата!
Поцілуйте Маму, Тата,
Та хай сліз не буде в вас!

Тут вже табір, небораче;
В таборі ніхто не плаче!
Не на плач в новацтва час!

Рівно в крузі поставали,
Пісню новаків співали,
Слово командант сказав.
Вогник жваво запалили,
Щось про табір говорили...
Не один новак вже... спав.

Покінчили, повставали,
„На добраніч” заспівали,
(Мухи „тяли” по ногах)!
В небесах сіяли зорі,
Першу нічку у таборі
Хлопці спали вже в роях.

КУПАЛЬСЬКА ВАТРА

Сонце з хмари засвітило.
Що за втіха? Що за диво?
Хлопці стовпились в юрбі.
В лісі ріща назбирали,
Швидко ватру збудували
Поза куренем в ярі.

Кругом ватри посідали,
Жваво пісню заспівали,
Кожний добрий настрій мав.
Річ була б це небувала,
Щоб при ватрі, на „Купала”
Хто колінебудь проспав.

Там сестричка розказала,
Як бувало на Купала
В Україні ще давно,
Як дівчата в ліс збирались,
Папороті квіт збирали,
Як весело там було.

Враз тут гураган зірвався,
 Братчик в лісі заблукався,
 Хлопці кинулись втікати.
 Громи в небесах гриміли,
 Дощ пустився, скільки сили,
 Всі розбіглись до кімнат.

Всі зібрались з переляку,
 Посідали у бараку
 На долівку чемно всі,
 А сестричка через силу
 Ледве казку покінчила,
 Що почала при вогні.

Та нараз. — Це що за лихо?
 Братчика нема? І тихо
 Другий братчик з місця встав,
 Засвітив свою ліхтарку,
 Взяв сестричку-санітарку
 В ліс, шукати, почвалав.

„Зимну ватру” погасили,
 Спати йшли, та вже й не мили
 Ані ніг ані зубів.
 Як прийшли ми до бараку —
 Стали „струнко” з переляку:
 Братчик вже в мішку хропів!

Рій „Тури” з Нью Йорку зі своїм
 братчиком Юрком. Світлив новак
 Юлько Британ.

Новаци з роя „Тарпани” в Нью
 Йорку дістають відзначки вмі-
 лостей. Світлив новак Тиміш
 Феदिшин.

МАЛИЙ ВЕРШНИК

Є що краще в світі, діти,
Як на конику сидіти,
І на чистім, вільнім полі
Дати йому повну волю?

(В. Радзикович: „Пригоди
Юрчика Кучерявого“)

Юрко — козацька дитина. Недаром його дідо родом з Запоріжжя! Юрко хотів би їздити на коні, як справжній козак. Та де тут взяти коня? Кілька разів Юрко їздив з Батьком до парку. Там дозволяють дітям їздити на кониках, але ці коники малі і ходять дуже поволі.

Юрко мріє, як то він буде великий і зможе поїхати на хутір до вуйка. А в вуйка коні! Чорні, білі, булані, а всі великі! Юрко оглядає залюбки їх світлини в альбомі.

Коли Юркові було сім років, Мама написала до вуйка, чи не поїхати б туди Юркові, щоб вчитися їздити верхом. Але вуйко відписав: — „Ні, Юрко ще замалий. Нехай ще підросте, тоді з радістю вчитиму його!“

А тут на лихо, Юрко росте так поволі!

Минув рік, другий і третій. Юркові десять років. Він сильний, зручний, добрий спортсмен, тільки ростом все ще невеликий. Він навіть не просить Маму писати знов до вуйка, бо боїться, що вуйко знов відпише „ні!“

На щастя Мама думала інакше. Вона сама написала до Вуйка, чи зможуть вони всі приїхати, зараз після Юркового табору. І вуйко відписав... що буде їх дождати та привітає радо!

Кожного вечора в таборі Юрко пригадував собі, скільки ще днів до виїзду до вуйка. Мріяв, як він побачить того невиданого вуйка, як їхатиме в такий далекий світ, як вперше поїде на справжньому, великому коні. Тільки товаришам своїм не казав про це нічого, а то ще могли б із нього, малого, сміятися!

На вуйків хутір треба було їхати поїздом більше двадцяти годин. Юрко сидів весь час біля вікна та оглядав красвиди. А огляда-

ти було що! Минали вони міста, фабрики, ліси, а далі засіяні поля й пасовища, де паслися латасті корови.

Біля маленької станції серед піль дожидав їх вуйко. Він змірив Юрка поглядом та зразу промовив: — Ти сильний, здоровий хлопець, з тебе буде добрий їздець!

Та що найбільше врадувало Юрка: він побачив, що вуйко сам був не надто високого росту. Отже Юрко вже зовсім заспокоївся.

Хутір вуйка стояв під лісом. З трьох боків довкруги нього поля були огорожені і на них паслися коні. Подальше від хати стояли великі стайні. В них були коні до винайму. Весь рік приїздили до вуйка люди з сусідніх міст та винаймали коней: хто на кілька годин, хто на день, а хто й на кілька днів. У вуйка працювали не лиш конюхи, що годували, чистили та сіддали коней, але були і два вчителі їзди верхом. Вони вчили гостей, як треба їздити.

Ще того самого дня вуйко повів Юрка до стайні.

— Ось кінь для тебе! — сказав він, вказуючи на гарного, білого коня. — Він хоч старий, але бігає добре, а при цьому дуже спокійний.

Юрко хотів підійти до свого коня, але вуйко здержав його, хапаючи за руку.

— Пожди, до коня треба завжди підходити від голови, а не від хвоста! Коли кінь почує, що хтось підходить до нього, а не бачить, хто, тривожиться і може небезпечно вдарити заднім копитом. Далі, зятям це собі, треба завжди мати зі собою кістку цукру для коня. Кінь це дуже любить.

Юрко сховав у кишеню цукор, що дістав від вуйка та відважно підійшов до Білого, вже від голови, як слід. Кінь потягнув шию і взяв легенько цукор з Юркової руки. Юрко погладив його кінцями пальців по носі і кінь не боронився!

Цього ж дня Юрко почав вчитися їздити на коні. Це вдалося йому зовсім легко і за кілька днів він вже був справжній їздець. Вуйко поглянув, як Юрко їздить та дозволив йому, коли тільки схоче, казати конюхам сідлати Білого і їхати, куди захоче. Вуйко вже зовсім не боявся за нього.

У вуйка не було таких дітей, як Юрко, і тому Юрко не мав іншого товариства крім коней. Пересиджував цілими днями біля них, поволі вчився, як їх годувати, як чистити, як накладати сідло. Коли вчителі вчили когось їздити, Юрко старався бути вповблизу, щоб і собі ще щось нового скористати. Коли ж учні — це були хлопці, такі, як сам Юрко, він навіть помагав їх учити. Незабаром учителі висилали вже зовсім безпечно малих учнів з Юрком на прогулянку.

Часом в суботу чи неділю збиралося стільки людей, що без Юрка ледви чи дали б собі раду. Коли оба вчителі були зайняті, Юрко навіть сам винаймав та відбирав коней.

Вуйко сам їздив на чорному коні. Кінь цей був гарний та швидкий, мов вітер, але знав тільки одного їздця: вуйка. Якби хто інший спробував сісти на нього — зараз скидав на землю. Кожного дня цей кінь стояв у стайні осідланий, але не припнутий, як інші коні. Вуйко ніколи не мусів аж іти по нього. Досить було, коли кликнув „Карий!” — і кінь сам прибіг на голос свого пана. Біля жолоба, де стояв Карий була табличка „Не винаймається”. У стайні Карий був зовсім спокійний. Юрко пробував біля нього весь свій вільний час, гладив його, годував цукром чи підсилав оброку. Але ніколи не відважився сісти на нього — бо це й вуйко заборонив, і Юрко сам боявся.

Одного недільного пополудня Юрко сам остався винамати коней. Людей приїхало багато, так, що розійшлися всі коні і остався тільки Юрків Білий, та й то не стало вже на нього сідла.

Саме тоді вїхало на подвір'я ще одно авто. З нього вискочив молодий чоловік та швидко підійшов до Юрка.

— Прошу дати мені якогось гарного коня; я вмю добре їздити! — сказав.

— На жаль коней вже нема, — відповів чемно Юрко, — пождіть, будь ласка, годину, тоді буде аж три!

— А ось тут готовий кінь! — сказав приїжджий і швидко вискочив на Карого, хоч Юрко остерігав, що це кінь не до винайму. Гість не слухав його, обернув коня та виїхав підтюпцем зі стайні. Юрко злякався не на жарти. Він бачив, як Карий насторожив вуха, чув, як він форкає нетерпеливо. Буде біда!

Карий зник за деревами. Юрко був певний, що скорше чи пізніше він скине їздця. Але як допомогти? Юрко вивів зі стайні свого

Білого, присунув крісло, щоб вилізти на нього (зі землі ще не міг його ніяк дістати!) — та поїхав слідом за Карим.

Доріжка вела поміж огорожами, а далі полями та лісом аж до сусіднього містечка. Юрко держався Білого ногами, а руками за гриву, щоб не впасти, та ще підганяв його, скільки сил стало. Коли виїхав за ліс, побачив, як Карий бігав кругом по галявині, стаючи щораз дуба на задніх ногах. А далі схилив голову аж до землі, підстрибнув кілька разів задніми ногами — і їздець покотився на землю. Карий вирвав йому з рук вудила, заїржав та погнався полями. Юрко притьмом наблизився до їздця. Той лежав на землі та держався рукою за ногу.

— Вражий кінь! — пробурмотів він. — Нога мабуть зламана, бо не можу ніяк стати на неї!

Юрко зіскочив з Білого, але сам не знав, що йому робити. Вуйко вже певно повернувся з міста додому, але як туди дістатися та просити, щоб приїхав авто?

— Може попробуйте сісти на мого коня — він сам завезе до нас, там вам допоможуть! — порадив несміливо. Та гість міг тільки клякнути на землі, а щоб сісти на коня, і то ще несідланого — про це й мови не могло бути!

— Хіба що кінь приклякнув би, тоді я може якимось викарабкався б на нього! — промовив він майже в розпуці. Юрко взявся за свого Білого: гладив його, годував цукром та щораз підносив його ногу і тягнув до землі. Довго тривало, поки Білий зрозумів Юрка і приліг на землі. Гість з трудом сів на нього. Білий піднявся обережно та пішов дорогою до дому так спокійно й рівно, неначе розумів, що везе раненого.

Юрко залишився на дорозі і міркував, що йому робити. До дому треба йти пішком більше, як годину, та й Карого не можна лишати самого.

Юрко рушив за Карим, кличучи його раз-по-раз. І диво — після кількох покликів Карий прибіг до нього, як прибігав до вуйка. Хоч з великим страхом, Юрко взяв Карого за вуздечку та підвів до близької огорожі, щоб сісти на нього. Карий дав себе вести та весь час дивився пильно на Юрка. Юрко обережно сів на нього, скоротив собі стремена і сказав:

— Ну, Карий, їдемо!

І справді Карий пішов. Юрко дуже вважав, щоб не підганяти його і не стягати повідів. Коли доїздили до хати, випередило їх вуйкове авто: це вуйко повертався з лічниці, куди відвіз хворого гостя.

Коли вуйко побачив Юрка на Карому — налякався:

— Як це так, що кінь тебе не скинув? — спитав він здивовано.
— Ну, але коли Карий дав свою згоду, щоб і ти на ньому їздив — то будеш їздити і далі!

При вечері вуйко похвалив Юрка, що не лиш в'їздив такого хи- мерного коня, як Карий, але й знав, як порадити собі в небезпеці!

Від того часу Юрко не раз їздив на Карому. А коли прийшов до дому, до міста, та розказав про все братчикові, дістав ще й відзнач- ку вмлости вершника. І тепер вже й не хоче дивитися на повільних куциків у парку, а мріє, як то він на другі вакації буде вганяти, мов вітер, на Карому.

Відзначка вмлости вершника.

ЧОРТИК ХЛЯП

Тупу-тупу!
Чап-чалап!
Їде в табір
Чортик Хляп.
І міркує не на жарти:
— Що без Хляпа табір вартий?
Тут розіб'ю, там розлию,
Тут спізнося, там не вмию,
Стусана під бік дам тому,
Скажу слово по-чужому,
Щось згублю, а щось закину,
Щось подру на половину,
Не своє щось в руки — хап!
В таборі потрібний Хляп!

— — —

Їде Хляп наш на тичині,
Та йому не раді нині!
Все новацтво каже враз:
МИ НЕ З ХЛЯПОМ!
ХЛЯП — НЕ В НАС!

ДИВ НА НОВАЦЬКОМУ ДНІ ВЕСНИ

Мал. Христя Козій

Кожен знав: у Ромка жив
Друг новацький, песик Див.

Та коли Батьків прощали,
Всі в автобусе посідали,
З новаків ніхто не знав,
Що за гавкіт це: — Гав, гав!

Всі крізь вікна виглядали,
Водія що-сил благали,
Щоб автобусе він спинив,
Бо ж за ними гнався . . . Див!

Неможливо завертатись!
Тож поїхав Див на свято.
Ромка він не відступав,
Біля нього в лаву став,
Всі співали — він завив,
Так, як вміє вити Див!

Ну а змаг — велика справа!
Це не жарт і не забава!
Перший був на трасі тій
У змаганні — Ромків рій.
Та не диво, бо слідів
Всі знаки їм — песик Див!

А за те, як йшли по фас,
 Див був перший з-поміж нас.
 На „смачного“ чемно ждав,
 „Дякую” промовив: „Гав”!
 Вилизав минашку так,
 Як не вмив би і новак!

Коли день уже кінчали,
 Братчики точки зчисляли,
 Хто найбільше заслужив?
 Перший — Ромко, другий... Див!

Вогник Ромко запалив,
 Мав при ньому точку й Див:
 Став на задніх лабках двох,
 Всі казали: — Ах та ох!
 Навіть м'яч на носі ніс!
 Сміх був там, лунав аж ліс!

Див — так називали у давнину наші предки божка вітру та грози. Тепер нераз дають таке ім'я улюбленим лисикам.

Мал. Оленка Гординська

ЗАПИСНИК МАРКА

День перед виїздом у табір.

Я їду завтра в табір! Я так довго ждав цього дня, а тепер він так швидко настав! Я не знаю, як я міг видержати так весь рік і не бути в таборі!

Минулого року я був у таборі „Малі Тухольці”. Бо може хтось не знає, що Тухля це таке село в Карпатах, а там жили люди такі відважні, що Іван Франко написав про них у книжці „Захар Беркут”. Але я це добре знаю і навіть самого „Захара Беркута” вже прочитав цього року. Але й минулого року я вже це знав, хоч був дуже дурненький і привіз з табору лиш одну скарпетку, а Мама дала була мені сім пар!

Я дуже цікавий, як назвемо цього року наш табір! Ой, якби так схотіли назвати „Табір Лиса Микита“! Тоді братчик командант міг би бути цар Лев, а братчик бунчужний, якби був той сам, що минулого року, міг би бути Ведмідь Бурмило. Братчик писар був би Лис Микита, бо він мусить бути дуже хитрий і знати, кому роздавати хрестики, а кому мінуси.

Як буде дуже хитрий, то мені даватиме самі хрестики.

А братчик інтендант міг би бути Вовк Неситий. Бо як ми йшли третій раз по репетку, він завжди казав:

— Але ж неситі наші новаки цього року!

А братчик лікар мусить там теж бути, щоб нас малювати на червоно, коли ми покалічимся. Він хіба буде Борсук Бабай, щоб брав нас в оборону, коли братчик командант буде на нас лихий.

Дуже гарно все було б, тільки я не знаю ще, як наш табір назвуть! Буду все знати аж завтра.

Записник беру зі собою, щоб записати, коли в таборі станеться щось небувале. Але чи мені його вистачить? Бо в таборі щодня діється щось небувале!

Сестричка Леся

Мал. Наталка Горалевська

ЛИСТИ ВІД МАВОК

Бачили ви мавку?
 Ні?
 Мавки бо живуть в ріці на дні,
 Чи на гіллі,
 На бадиллі
 Сплять спокійно
 В усі дні.
 А коли настане ніч,
 О, тоді вже інша річ!
 Бо коли засвітить місяць,
 Можна мавочкам зійтися

І гуляти і співати
 І на плесах танцювати
 На всю ніч.
 — — —
 Біля річки табір станув.
 Голоси почули зраня
 Ті, що в річці,
 У водичці,
 Ті що в гіллі,
 На бадиллі —
 Мавки всі.

Мавки того дня не спали:
Новачки що-сил кричали.
Рвали листя
Гарне, чисте,
Рвали трави
Для забави.
Рвали гілля і бадилля,
І кидали зараз все:
— Хай все вітер рознесе!
Хай загинуть квіти, трави,
Для дитячої забави!
А на площі —
Хоч не вір!
Де не глянь —
Лежить папір!
Бідні мавки то втікали,
То ховались, то стрибали,

Так весь день...
Аж нічна настала тиша:
Ні тельнь!
Мавки лист беруть зелений:
З дуба, з бука,
З граба, з клена,
Серед тиші-темноти,
Пишуть новачкам листи...

— — —

Вирушають рано-зранку
Новачки на прогулянку;
Ранком легко, любо йти!
Коли глянь:
— Лежать листи!
І читають новачки
Мавочок листи зелені:
З дуба, з бука,

З граба, з клена,
Що листок, чи квітка кожна,
Хоч не можна
Говорити й слова їй,
Та росте, цвіте охоче,
Зеленіти, жити хоче!
А прийдуть недобрі руки,
Завдадуть і болю й муки —
Хоч болить,
Хоч пече,
Не втече ані на крок!
Тож мавки ось
На листах своїх зелених
З дуба, з бука,
З граба, з клена,
Дуже просять новачок:
— Гляньте ви!
Уся природа

Любить Вас,
І Вам не шкодить!
Хоче лиш собі рости
І цвісти,
І дружити хоче з Вами —
З новачками...
Справа тут ясна і проста:
Будьте в лісі чемним гостем!
Ми погостим Вас таки,
І розкажемо казки!
Мавки з лісу і з ріки.

— — —

Стали новачки читати...
Чи послухали?
Не знати...
Близько табору вже час!
Я тоді спитаю Вас!

НОВАЦЬКИЙ АРКАН

(Аркан, це танок, що його залюбки танцюють в Україні гуцули в Карпатах. Тому, що це дуже веселий танок і приємно його танцювати, новаки виводять його залюбки на новацьких забавах ги при вогниках. Звизайно роблять так, що застина новаків танцює, а друга приспівує їм до танцю. Тут подаємо слова, що їх можна співати на мелодію аркана).

Візьмемось за руки,
Підемо на луки,
Там зелені трави,
Там буде забава,
Там, де сонце світить
Вже від ранку.

Весело гуляти
Разом новачатам,
Пісенька несеться,
Стежечка озь в'ється
Поміж деревами,
На полянку.

Пролетів метелик,
Забринів ось чмелик,
Почали пташата,
Любо щебетати,
Сірий зайчик скочив
Тай у ямку.

Не бійся маленький,
Не бійся сіренький,
Вилази із ями
Ходи з новаками,
Ходи з нами гратись
У хованку!

Новаки „Олені” й „Вовки” з Нью Йорку танцюють аркана в гарних гуцульських одягах, на цьогорічній новацькій забаві.

ЩО ПИШЕ МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА?

Дороге моє Новацтво!

Сидимо ми обі з сестричкою Лесею в кімнаті. Вона за столом, а я на столі. Сидимо й журимося. Бо ось прислали нам говаки розгадки з давніших чисел „Годуйся”. І то добрі розгадки! Про це ми вже Вам писали в числі за травень. Коли прислали, то треба їм вислати гарні книжечки! І ці книжечки ми вже обіцяли нашим „розгадайка”, теж у числі за травень. А тут не знати, яку книжечку кому післати.

— Треба п'слати таку книжечку, якої ще ніхто досі не мав і не читав, отже й наші розгадайки ще не можуть її мати! — кажу я.

— Мудра твоя рада! — каже сестричка Леся. — Та звідкіля нам взяти таку книжечку? Знаю я, що багато книжечок вже ось-ось вийдуть готові з друкарні, та покищо нема ще ніодної, а вислати треба вже...

Ще й не доказала цього сестричка, а тут дзвінок у дверях: дзвінь!

Відчиняє сестричка, а то листоноша. В руках у нього пачок та пачок з книжками, ледве їх держить! Коли передавав їх сестричці, одна пачка так вихоззнула-ся та впала на землю саме там, де я сиділа! Щастя моє, що відскочила в час, а то була б вже Вам більше ніколи ніякого листа не написала!

К. ПЕРЕЛІСНА

ТРИ ПРАВДИ

КАЗКА

Кинулася я переґризати мотузки на пачках, щоб швидше дістатися до середини. Надґризла і один ріжок пачки, ще поки сестричка сплинула з ної палір. Дивлюся я — а там справді книжки! Багато, багато примірників нової книжечки, такої, що її досі ще ніхто не читав та не бачив, та навіть знати не м'г! Бо, здається, ще навіть фарба на ній не засохла, така новенька вона! Написала цю книжечку пані Катерина Перелісна, а називається вона „ТРИ ПРАВДИ”.

Схопила я перший зверху примірник, шусть! — у нору та нум читати! Даремно кликала та гукала сестричка Леся, щоб я могла їй порозпаковувати книжки та поскладати у шафу. Бо ж

не годиться залишати роботу недокінчену!

Що не годиться — не треба мені казати, я й сама зянаю! Але я так зачиталася в цю книжку, вище вух зачиталася, що ніяк було перестати! Коли дочиталася вже до спідньої обкладинки, та виглянула з нори — сестричка вже давно поскладала всі книжки, без мене!

Подумаєте — яка погана мишка! Правда? Пождіть, коли Вам попаде ця книжка в руки, Ви теж не зможете відірватися від неї! Так цікаво Вам буде, чи пізнають оба княженки всі три правди, чи може не пощастить їм? Ну, але не мені про це розказувати! Це розказала пані Перелісна, і розказала куди краще, як я зуміла б! З цією книжечкою Ви певно зустрінетеся ще цього літа. Бо чи в таборах, чи в літніх оселях всюди будуть продавати цього року книжки для дітей, то й вона там буде! Тільки

шукайте її пильно, то певно знайдете!

Коли ж прочитаєте цю книжку, і подобається вона Вам, знаєте, що зробіть? Напишіть про це до пані Катерини Перелісної! Я не жартую, таки справді напишіть! Ось її адреса:

Mrs. Kateryna Perelisna
749 Centre St.

Trenton, N. Jersey, 07946

Ще на кінець хочу Вам сказати, що в книжці чудові малюнки, а малював їх Мирон Левицький. Він часто підписується на своїх малюнках „М. Лев.". Але його не треба боятися, бо він не такий лев, що кусається, а такий, що малює!

І ще на кінець, веселих Вам вакацій! Перед табором і в таборі і після табору, але завжди з українською книжкою в руках! Би Ви всі знаєте: книжка — це Ваш найкращий друг, особливо з час вакацій!

Ваша Мишка

Дорогий „Готуйся”!

Поволі наближається вже час вакацій, час відпочинку і приємностей. Одна з великих радостей,

що на неї жде кожна новачка, це таборування. На пластовому таборі кожна новачка має нагоду пізнавати щораз нових товаришок. В таборі вчимося багато пісень, багато цікавого з нашої історії та географії та здобуваємо нові вміння. Кожного дня пливаємо в басейні, ходимо часто на прогулянки і кожного дня відбуваємо розві сходи в наших криївках у лісі. Раз на тиждень палимо ватру, що її всі дожида-

ємо, бо при ватрі всі разом співаємо, жартуємо та веселимося. Тому я жду вже нетерпеливо недалеких вакацій і вже тепер підспівую собі „Пустити мене, Мамо, до табору”...

Новачка **Христина Шуст**, рій „Соловейки” з Філядельфії.

ВИСТАВКА НОВАЦЬКИХ ВМІЛОСТЕЙ В НЬО ЙОРКУ

Новак Богданко Гошовський зі своєю збіркою великодніх карток.

Новак Богдан Гошовський з роя „Тури” пише:

Моя вмілість

Дорогий „Готуйся”!

Хочу написати Тобі, як я підготувався до вмілості збирача. Я збирав великодні та різдвяні картки. Я довго готувався до неї, збираючи святочні картки роботи самих українських мистців. Моя збірка вийшла досить велика. Вона має 180 карток, в тому 120 різдвяних та 60 великодніх. Малювало їх тридцять сім різних українських мистців. Я наліпив ці картки в поазбучному порядку імен наших малярів, призначуючи кожному одну складку (дві картки паперу). При цій нагоді я вивчив наших малярів.

Підготовка до цієї вмілості була дуже цікава. Я здобув цю вмілість та дістав відзначку збирача.

Готуйся!

Богдан Гошовський, рій „Тури”.

**

Новак Михайло Турчин з роя „Вовки” пише:

Дорогий „Готуйся”!

В місяці березні цього року мали ми зголоситися до вмілостей. Мої друзі і я зголосилися до вмілостей **фотографа**. Щоб здобути цю вмілість, повинні ми мати свій апарат та знати все про нього. Ми мусіли зняти хоч дві світлини. Разом було нас шість новаків, що пройшли цю вмілість. Після рових сходин ми влаштували виставку наших світлин, щоб усі побачили їх.

Новаки з Нью Йорку на виставці своїх вмілостей: вгорі з б и р а ч і, внизу х у д о ж н и к и біля своїх праць.

Новаки з Нью Йорку на виставці своїх вмілостей: вгорі ф і л я т е л і с т и, внизу: ф о т о г р а ф и біля своїх праць. А які вмілості Ви вже здобули?

Новачка **Одарка Турченко** з Філадельфії пише:

Дня 30 жовтня 1966 року наш рій „Дятелі” мав першу новацьку прогулянку. Ми їздили з нашою сестричкою до парку за Філадельфію. Там грали ми в „гниле яйце” та інші гри. Ми влази-

ли в мішки з бараболі й перега-нялися. При вогнику співали ми пісню „Гори, гори, вогнику”, та інші. Я люблю ходити на прогулянки, бо вони дуже приємні.

Дня 8 квітня 1967 року.

Одарка Турченко, рій „Дятелі”.

ПРОГУЛЯНКА НА МОТОРОВИХ САНКАХ

Дорогі Новачки і Новаки!

Думаю, Вам буде цікаво послухати, як рій „Бобри”, в Канаді, їздив на прогулянку моторовими санками. Опишу коротко цю прогулянку.

В неділю 26 лютого 1967 року новаки роя „Бобри” поїхали на прогулянку моторовими санками. З нами були теж юнаки й юначки. Ми всі поїхали автами на летовище за містом. Всі, що мали свої санки, взяли їх зі собою, щоб санкуватися. Кожний з нас за чергою їхав моторовими санками. Юнак Маркіян Марко, юначка Тамара Воробій, Надя Казимира та інші кермували санками.

Того дня погода була чудова. Сонце світило і ми всі дуже раділи, що не було великого морозу. Ми санкувалися приблизно три години. Цю приємність зробив нам пластун сеньйор Зенко Васараб і за неї ми йому дуже вдячні. Він опікується нашим роєм.

Коли ми покінчили санкування, поїхали до залі Українського Національного Об'єднання. Там наші Мама приготували нам вечерю. Ми їли курку, салатку, солодке та попивали „кока-колою”. Ми всі були дуже веселі. Після вечері мали ми невелику пластову програму. Біля дев'ятої години вечора ми розїхалися додому.

Світлини з новацької забави в Нью Йорку, що їх знімав новак
Нестор Данилюк.

До роя „Бобри” належать новаки: Андрій Кудеревко, (ройовий), Дмитро Казимара (писар і скарбник), Данилко Кудеревко, Степан Патикевич і Андрій Саламанчук. Дві наші новачки творять рій „Євшан-зілля”: Дарця Васараб і Ксеня Скрипник.

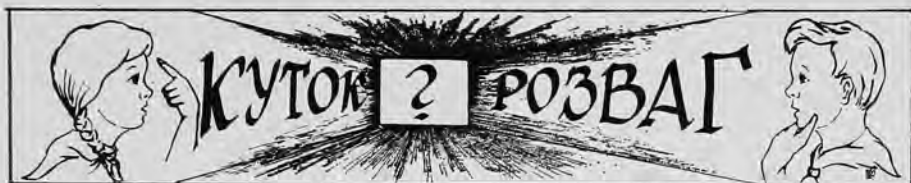
Новак Дмитро Казимира з роя „Бобри”, Ріджайна, Саскачеван, Канада.

А БИЙТЕ ХЛЯПА!

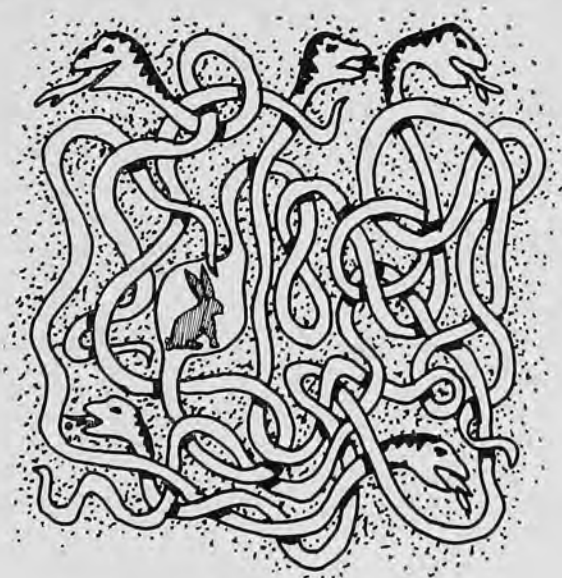
Знаєте, що він зробив у числі за травень? Там ми помістили дві світлини з новацької забави в Нью Йорку, що їх зробив новак **Нестор Данилюк**. Одна це була відьма-чарівниця, друга — новачки передягнені за голубок та за дзвіночків. Нестор вмів вже дуже гарно фотографувати — і

треба було, щоб усі знали, що це його світлини. А тут Хляп підписав під цими світлинами... сестричку Надю, якої дві інші світлини були в цьому числі! „Готуйсь” перепрошує Нестора, перепрошує і сестричку Надю, а Хляпа радить усім бити, і бити і не переставати!

КОТРИЙ ВУЖ КОВТНУВ КРІЛИКА?

Як бачите, один з вужів, що на образку, проковтнув крілика. Спробуйте вислідити, котрий це? Щоб впевнитися, що Ви добре відгадали, проведіть олівцем від голови аж до хвоста цього вужа.

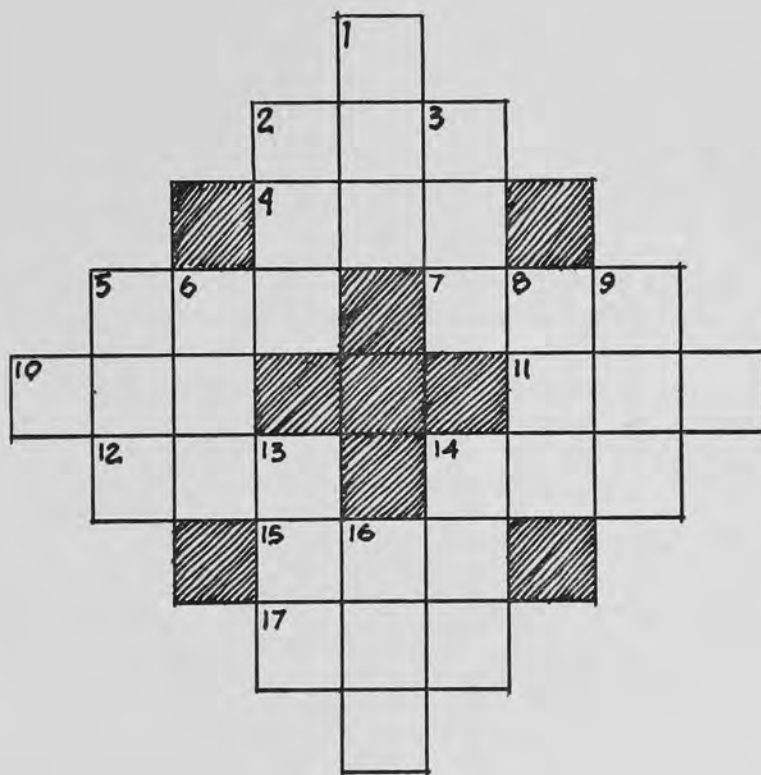
Мал. Ромко Заводович

ДЕ СХОВАЛИСЯ ЗВІРІ?

Новак Ромко залишився на стійці, щоб доглянути вогника, поки він погасне. Ромко не боїться, бо він новак, але таки думає, що він сам у лісі. Тим часом кругом нього зібралися різні звірі — тільки він їх не бачить. Ромко не бачить — а ви пригляньтесь добре і знайдіть усіх дев'ять звірів, що прийшли помагати Ромкові держати стійку!

ХРЕСТИКІВКА

Слова поземо:

2. Столиця Італії.	10. Велика торба.
4. Комаха, подібна до бджоли.	11. Краємо ним хліб.
5. Площа поміж двома лініями, що перетинаються.	12. Живе в воді.
7. Виконує кару смерті.	14. Сто років разом.
	15. Розточує залізо.
	17. Татарське село.

Слова доземо:

1. Хитрий звір.
2. Їмо ним.
3. Червона квітка.
5. Дитяча недуга.

6. Чуємо ним.
8. Сполучник.
9. Місце, де молотять збіжжя.
13. Голос ворони.
14. Насип землі.
16. Рід комахи.

МАЙСТРУЄМО!

ЯК ЗМАЙСТРУВАТИ БАРОМЕТЕР?

(Подала сестричка Галя Бродович)

Кожен знає, що барометер це прилад, що при його допомозі можемо сказати, чи буде погода, чи падатиме дощ. На вакаціях такий барометер нам особливо потрібний. Барометер можна купити у крамниці, але куди цікавіше нам буде змайструвати його самим.

1) Взяти порожню баньку та натягнути на її верх болонку з повітряного м'ячика. Міцно обв'язати її гумкою, щоб щільно приставала.

2) Приліпити загострений сірник до одного кінця соломки до пиття. Другий кінець приліпити до верха болонки, але клеєм, не лентою-самоліпкою.

3) Поставити барометер на столі біля стіни. На стіну приліпити картку паперу та зазначити, на яке місце показує саме сірничок. Коли буде наближатися дощ, сірничок вказуватиме нижче цієї риски, коли погода — сірничок піднесеться вище неї.

